

személyeknek. Tehát nekem nemcsak személyi igazolványom volt, hanem egy születési bizonyítványom, amin ott volt, hogy anyja, apja, és evangélikusnak született. Teljesen komplett. Ennél jobb papír nem lehetett, mert más igazolvány akkor nem volt az országban. Ezzel úgy gondoltuk, hogy följövünk Budapestre. Mindenkit, akivel találkoztam akkoriban a gettóban, mindenkit próbáltam rábeszélni, hogy szökjenek meg. Sajnos az emberek nem hitték. Elhitték azt, amit a németek mondtak, hogy munkára viszik őket. Számomra ez volt a furcsa, hogy úgy lehetett vinni őket, mint az állatokat. Nem gondolkodtak. Nem is találkoztam olyannal, akiben ez felmerült. Engem nagyban hozzásegített az is, hogy a lengyel barátnőmnek, aki Krakkóba való volt, annak már az összes hozzátartozóját elvitték, és ő úgy tudta, hogy megölték őket.